

de Răzvan CODRESCU

I

*Tu nu ești tu: te știi după tăcere, cum cerbu-și simte ciuta prin păduri... Pe unde-ai mas,
ce greu ți-o fi să-nduri*

netrupul tău și-avana mea durere!

*Deși, ca-n vis, cu-aceeași ochi mă furiși te petreci cu-aceeași mlădiere, tu nu ești tu: te
știi după tăcere,*

cum cerbu-și simte ciuta prin păduri...

*Aștept, sub trista stelelor cădere, să vii-ndărăt, ca seva în nervuri, iubirea mea, la marea
înviere, căci azi în*

carnea ta, pe care juri,

tu nu ești tu: te știi după tăcere!

II

*„De-ai vrut să calci augusta mea cetate, nesăbuit fu pasul tău dintîi: nu-i chip în ea cu
liota să mîi, ci doar cu
plînsa ta singurătate.*

*De-ai fi bătut la poarta ei ca frate, te-aș fi primit cu miruri și tămîi: nesăbuit fu pasul tău
dintîi, de-ai vrut să calci
augusta mea cetate.*

*Pe-aici lumina mîngîie sau bateși stau la pîndă șerpilor sub călcîi! Se cuvenea cu voile
curate să te încingi din
tălpi la căpătîi, de-
ai vrut să calci augusta mea cetate! ”.*

III

*Sub care steag frumsețea să ți-o pun, cînd amiroși a înger și-a jivină? În carnea ta sfioasă
de lumină e oare loc
de visul meu mai bun?*

Misterul tău închis într-un cătune rai aman sau iad arzînd de vină? Cînd amiroși a înger

*și-a jvină,
steag frumsețea să ți-o pun?
Pe trupul tău de ceteră mă-nstrunși-aștept ivirea cîntecului, lină;răsar deasupra ta, și iar
apun,
iubirea mea străină,
sub care steag frumsețea să ți-o pun...*

sub care

*și iar
și n-am habar,*

IV

*Tu ce să faci mai mult, Atotiubire,decît făcuși pe-al crucii tale lemn?!De-aș fi măcar c-un
cui de tine demn, da
u scris că moartea nu mi-ar sta în fire.*

*Dar dacă eu, pe limba mea subțire,pier zi de zi și cer din ceruri semn,decît făcuși pe-al
crucii tale lemn, Tu
ce să faci mai mult, Atotiubire?!*

*Cînd noi, uituci de Marea Răstignire,păcătuim bicisnic sau solemn,din gînd, sau din
cuvînt, sau din privire,
găsind mereu spre fapta rea îndemn,
Tu ce să faci mai mult, Atotiubire?*

V

*Începem, cîte unul, să plecăm –e-atîta loc de noi pe sub pămînturi...Curînd tăcea-vor
reavenele cînturi și
visele ce-a fost să le visăm...*

*Fiind nevolnici moartea s-o-nșelăm, abia ne pasă-n care ciur ne vînturi...E-atîta loc de
noi pe sub pămînturi –
și-ncepem, cîte unul, să plecăm...*

*Am vrea măcar de-un petec să mai stăm,trăgînd de zdreanța vechilor avînturi,dar toate-n
noi pe rînd le îngropăm*

*și – prefăcuți noi înșine-n mormînturi –
începem, cîte unul, să plecăm...*

VI

*După ce-am fost pe lume-atît de vii, țărîna cum de poate să ne-ncapă? Și cum ne lasă
morții de aci Cel ce
de moartea veșnică ne scapă?
Nici pîinea și nici vinul din năstrapănu sînt destul s-ajungă a limpezi țărîna cum mai d
poate să ne-ncapă
upă ce-am fost pe lume-atît de vii.
De ce se-alege duhul de stihiiși firea-n toți ca tabla legii crapă, cînd sîntem chip al Sfintei
Măreții, și cum
de-ajungem viermilor agapă -
noi, cei ce-am fost pe lume-atît de vii?!*

VII

*Tu tot veghezi, sublimă-ntru tristețe, coló-n cerdacul dragostei dintîiși năpîrlești de ca
vechea ta frumsețe
mai frumoasă-n urmă să rămîi.
În ochii tăi se-adună vremi răzlețeși chiar de-ți arde rana din călcîi, tu tot veghezi, c
sublimă-ntru tristețe,
oló-n cerdacul dragostei dintîi.
Iubirea mea cosită prin fînețe, cu izul tău a taină mă tămîiși mă smeresc preaplînsei tale
fețe... Veciei prag și morții
căpătîi, tu mă veghezi,
sublimă-ntru tristețe.*